

Landsbyen har en fremtid.

Det lige overståede kommunalvalg var opmuntrende for vore ellers trængte landsbysamfund. På vælgermøder og i medierne var der stor enighed om, at der i vore landsbyer og landdistrikter skal være vækst og udvikling.

I tresserne, hvor velfærdssamfundet stod for døren, var den politiske holdning, at landsbysamfundene skulle afvikles. Velfærdssamfundet og en offentlig sektor kunne kun skabes i bysamfund, hvor folk boede tæt, ikke på landet med en spredt bebyggelse.

Derfor fik vi i 1970 kommunalreformen og by- og landzonenloven (planloven). Loven opdelte Danmark i landzone og byzone. I landzonen var kun landbrug, skovbrug og fiskeri tilladt. Al anden udvikling, f. eks. bosætning, håndværk og småindustri, skulle være i byzonen.

For yderligere at styrke bysamfundene blev den kommunale struktur og demokratiet centraliseret. Før kommunalreformen i 1970 havde Danmark 1388 sognekommuner og ca. 15.000 sognerådspolitikere. Med kommunalreformen i 2007 fik vi 98 storkommuner og kun ca. 2.000 kommunale politikere.

Med så store kommuner og så få folkevalgte politikere mister borgerne den kommunale overskuelighed og det kommunale og politiske engagement. Kommunalpolitikere bliver ensomme og usynlige, og kommunen bliver en administrativ enhed uden identitet.

Men anderledes er det gået for de ellers dødsdømte landsbysamfund. Beboerforeninger, borgerforeninger, landsbyråd og lokalråd har i mere end 40 år kæmpet for deres lokalsamfunds skole, børnepasning, foreningsliv, medbestemmelse, frivillighed og fællesskab.

Meget er på de fire årtier gået tabt, men landsbysamfundene har bevaret engagementet, fællesskabet og identiteten. Det er disse landsbyværdier, der kom frem i valgkampen, og som politikerne kan bruge i deres politiske arbejde i kommunen.

Når de nyvalgte kommunalpolitikere derfor den første januar sætter sig i stolen, vil mange have landsbyens fremtid som deres politiske mål.

Carsten Abild
Strandvejen 50
5450 Otterup
”Landsbyerne i Danmark”
(formand)

